

rettede resolutionsudkastet en indtrængende henstilling til den spanske regering om straks at rette sig efter de modtagne henstillinger fra ILO's styrelsesråd om indførelse af organisationsfrihed og gav i 7 punkter nærmere anvisning på de forholdsregler, der i første række måtte gennemføres for at sikre arbejdernes rettigheder — derunder løsladelse af alle arbejdere, der er fængslet for deres deltagelse i fagforeningsvirksomhed.

På baggrund af den aftale, som ILO's generaldirektør med styrelsesrådets billigelse i foråret 1968 havde indgået med den spanske regering om betingelserne for at sende en studiegruppe til Spanien inden udgangen af 1968, efter at de forestående lovændringer på arbejdsrettens område skulle være vedtaget, fremlagde en gruppe repræsentanter for arbejdsgivere og fagforeninger et kompromisforslag af meget moderat indhold. Dette forslag trådte herefter i stedet for det oprindelige udkast.

Den spanske regeringsrepræsentant påpegede, at hans regering ved at invitere en studiegruppe og yde den al mulig bistand under opholdet i Spanien havde vist sin samarbejdsvilje. Under hensyn hertil ville vedtagelsen af en resolution efter hans opfattelse ikke tjene noget formål. Af den efterfølgende diskussion blev det klart, at resolutionsforslaget ikke fandt tilstrækkelig tilslutning. En række regeringsrepræsentanter støttede et britisk forslag om at udsætte sagen til konferencen 1969. Fagforeningsgruppens ordfører gik til slut med stor beklagelse med til, at gruppen trak sit forslag tilbage, idet synspunktet formentlig — uden at blive udtalt — var dette, at ingen resolution var at foretrække for et nedstemt forslag. Arbejdsgivergruppens leder gav straks sin gruppes tilslutning til, at forslaget blev trukket tilbage og tilføjede, at arbejdsgivergruppen principielt var imod resolutioner af denne karakter. Forslaget var dermed trukket tilbage, og komiteen vedtog at udsætte sagen.

Under behandlingen af resolutionskomiteens rapport i konferencens plenum blev der af fagforeningsrepræsentanterne fra Holland, Sovjetunionen, Schweiz og Sverige rettet fornyet kritik mod de spanske myndigheders undertrykkelse af organisationsfriheden. Den svenske fagfor-

eningsrepræsentant og viceformand i resolutionskomiteen erklærede, at fagforeningsgruppen havde accepteret den spanske regeringsrepræsentants højtidelige forsikring om at samarbejde loyalt med ILO og forudsatte, at studiegruppens rapport ville blive fremlagt på næste års konference. Han sluttede med at understrege, at fagforeningsgruppen aldrig ville opgive kampen for fuld anerkendelse af de spanske arbejders rettigheder.

De forenede Nationers resolution 2311 (XXII) vedrørende særorganisationernes iværksættelse af erklæringen om kolonistyrets afskaffelse.

Resolutionskomiteen nåede ikke at færdigbehandle dette forslag, der var fremsat af regeringsrepræsentanten fra Bulgarien og fra Den forende arabiske Republik. I sin forelæggelsestale påpegede den bulgarske regeringsrepræsentant, at tiden nu var inde til, at særorganisationerne i overensstemmelse med FN-resolution 2311 (XXII) traf forholdsregler, der kunne tjene til at fjerne kolonistyret i Afrika. I foreslagets operative del, paragraf 3, anmodedes ILO's styrelsesråd bl. a. om at bemyndige ILO's generalsekretær til at tage kontakt med frihedsbevægelserne i Syd-Rhodesia og i de portugisiske kolonier for at bistå dem i deres kamp for uafhængighed. I sidste del af den operative dels paragraf 4 udtales, at ILO ikke må yde nogen form for bistand til eller samarbejde med myndighederne i Syd-Rhodesia, Syd-Afrika og Portugal, før disse områder har afskaffet racediskriminering og kolonistyre.

Forslaget gav anledning til en langvarig diskussion. Repræsentanter fra de vestlige lande kunne ikke acceptere visse dele af resolutionsforslaget og beklagede, at ILO blev søgt gjort til redskab for politiske formål. Den britiske regeringsrepræsentant foreslog sagen henvist til ILO's styrelsesråd og fik støtte hertil fra en række vestlige lande. De afrikanske og arabiske repræsentanter, som havde ordet, samt Indien og Pakistan og de østeuropæiske lande sluttede stærkt op bag forslaget. Fagforeningsrepræsentanterne var stort set positivt